

โดยเอ็ลเคอร์ลินน์ จี. ครอบบินส์
แห่งฝ่ายประธานโคออร์ดิเนตอรร่วมสวากเจ็ดสิบ

ท่านหันหน้า ไปทางใด

การพยายามทำให้ผู้อื่นพึงพอใจมากกว่าทำให้พระผู้เป็นเจ้าพอพระทัย
เป็นการสลัพระบัญญัติสำคัญข้อแรกกับข้อที่สอง

“คุณหันหน้าไปทางใด” ประธานบอยด์ เค. แพคเกอร์ทำให้ข้าพเจ้าประหลาดใจด้วยคำถามนำพิศวงนี้ขณะเดินทางด้วยกันเพื่อทำงานมอบหมายครั้งแรกในฐานะสวากเจ็ดสิบคนใหม่ โดยที่ไม่มีคำอธิบายว่าคำถามนี้อยู่ในบริบทใด ข้าพเจ้าถึงกับจนปัญญา “สวากเจ็ดสิบ” ท่านกล่าวต่อ “ไม่ได้เป็นตัวแทนผู้คนต่อศาสนาดุทยานกรรม แต่เป็นตัวแทนศาสนาดุทยานกรรมต่อผู้คน อย่าลืมว่าคุณต้องหันหน้าไปทางไหน!” นั่นเป็นบทเรียนสำคัญยิ่ง

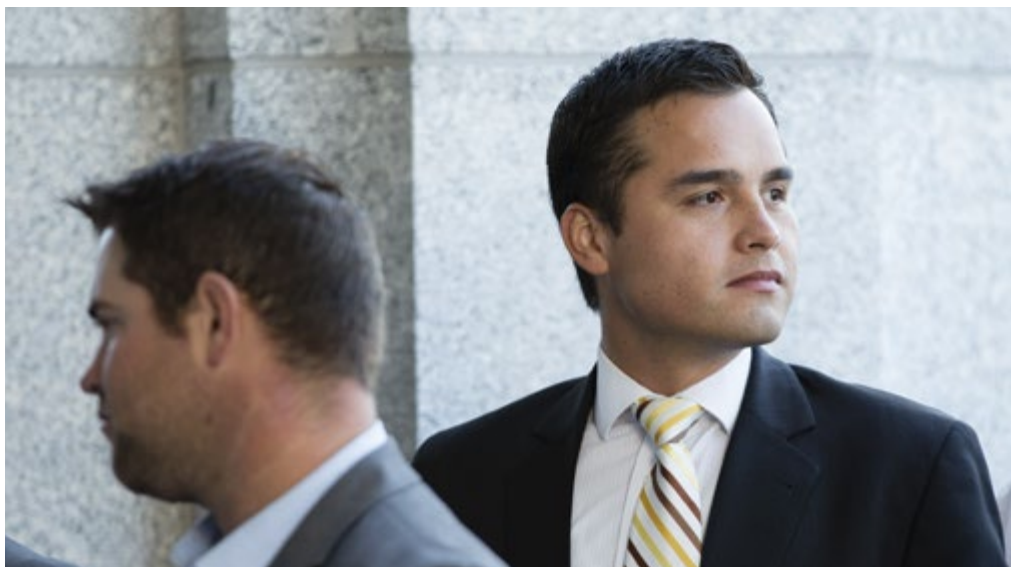
การพยายามทำให้ผู้อื่นพึงพอใจมากกว่าทำให้พระผู้เป็นเจ้าพอพระทัยเป็นการสลัพระบัญญัติสำคัญข้อแรกกับข้อที่สอง (ดูมัทธิว 22:37-39) นั่นเป็นการลืมนำเราหันหน้าไปทางใด กระนั้นเราทุกคนเคยทำความผิดพลาดเพราะความกลัวมนุษย์ ในอิสยาห์พระเจ้าทรงเตือนเราว่า “อย่ากลัวการเยาะเย้ยของมนุษย์” (อิสยาห์ 51:7; ดู 2 นิโไฟ 8:7 ด้วย) ในความฝันของลิโซความกลัวนี้เกิดขึ้นโดย *การชี้นำเยาะเย้ย* จากอาคารใหญ่และกว้าง ทำให้หลายคนลืมนำว่าพวกเขาหันหน้าไปทางใดและผละออกจากต้นไม้ด้วย “ความละอาย” (ดู 1 นิโไฟ 8:25-28)

แรงกดดัน จากเพื่อนนี้พยายามเปลี่ยนเจตคติของบุคคล หรือไม่ก็พฤติกรรม โดยทำให้คนคนหนึ่งรู้สึกผิดจากการที่ไม่เห็นพ้องกับผู้อื่น เราพยายามอยู่ร่วมกันด้วยความเคารพกับผู้ที่ขึ้นัว แต่เมื่อความกลัวมนุษย์ล่อลวงให้เราไม่ถือโทษต่อบาป สิ่งนี้กลายเป็น “บ่วง” ตามที่หนังสือสุภาษิตกล่าว (ดูสุภาษิต 29:25) บ่วงอาจทำให้ดูน่าสนใจอย่างชาญฉลาดโดยทำให้เรารู้สึกสงสารจึงยอมโอนอ่อนผ่อนปรนหรือแม้กระทั่งเห็นชอบ

กับบางสิ่งที่พระผู้เป็นเจ้าทรงกล่าวโทษ เพราะความอ่อนแอของศรัทธา สิ่งนี้จึงเป็นอุปสรรคสำคัญ ตัวอย่างเช่น ผู้สอนศาสนาหนุ่มสาวมีความกลัวมนุษย์ในสนามเผยแผ่และไม่ยอมรายงานให้ประธานคณะเผยแผ่ทราบถึงการฝ่าฝืนกฎที่เห็นได้อย่างชัดเจนของคู่มือ เพราะพวกเขาไม่อยากจะดูที่ออกนอกกลุ่มนอกรทาง ตัวกำหนดอุปนิสัยดูจากการระลึกถึงลำดับที่ถูกต้องของพระบัญญัติข้อสำคัญข้อหนึ่งและข้อสอง (ดู มัทธิว 22:37-39) เมื่อผู้สอนศาสนาที่สับสนตระหนักว่าพวกเขาไม่กล้ารับผิดขอพบต่อพระผู้เป็นเจ้าไม่ใช่คู่มือของพวกเขา พวกเขาพึงกล้าหาญที่จะ *หันหน้าไปในทิศทางตรงกันข้าม*

ด้วยวัยหนุ่มอายุ 22 ปี แม้แต่โจเซฟ สมิธยังลืมนำท่านควรหันหน้าไปทางใดเมื่อท่านรับเจ้าพระเจ้าข้าแล้วข้าแล้วเพื่อขออนุญาตให้มาร์ติน แฮร์ริสเยี่ยมต้นฉบับ 116 หน้า บางที่โจเซฟ อาจต้องการแสดงความขอบคุณมาร์ตินที่คอยช่วยเหลือ เราทราบที่โจเซฟร้อนใจมากที่จะให้มีพยานคนอื่นๆ ยืนข้างท่านเพื่อต่อต้านความเท็จและคำโกหกที่ผู้คนว่าร้ายท่าน

ไม่ว่าเหตุผลของโจเซฟคืออะไร หรืออาจฟังดูมีเหตุผลมากเพียงไร พระเจ้าไม่ได้ทรงยกโทษให้สิ่งเหล่านั้นและทรงตำหนิตานอย่างรุนแรงว่า “เจ้าล่วงละเมิดพระบัญญัติและกฎของพระผู้เป็นเจ้าบ่อยเพียงไร...และดำเนินตามการชักนำของมนุษย์ เพราะ, ดูเถิด, เจ้าไม่ควร *กลัว* มนุษย์ยิ่งกว่าพระผู้เป็นเจ้า”

(คพ. 3:6-7; เพิ่มตัวเอน) ประสพการณ์อันปวดร้าวนี้ช่วยให้ใจเซฟจำไปตลอดหลังจากนั้นว่าท่านควรหันหน้าไปทางใด

เมื่อผู้คนพยายาม *รักษาหน้า* กับมนุษย์พวกเขาสามารถ *เสียหน้า* อย่างไม่รู้ตัวกับพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า ลองนึกถึงคนที่สามารถทำให้พระผู้เป็นเจ้าของพ่อพระทัยและในเวลาเดียวกันก็ไม่ถือโทษการไม่เชื่อฟังของมนุษย์ นั่นไม่ใช่การวางตัวเป็นกลางแต่เป็นการกลับกลอกหรือเป็น *คนดีสองหน้า* หรือพยายามเป็น “บ่าวสองนาย” (มัทธิว 6:24; 3 นีไฟ 13:24)

แน่นอนว่าจะต้องใช้ความกล้าที่จะเผชิญอันตราย เครื่องหมายของความกล้าหาญที่แท้จริงคือการเอาชนะความกลัวมนุษย์ ตัวอย่างเช่น คำสวดอ้อนวอนของดาเนียลช่วยให้เขาเผชิญหน้ากับสิงโต แต่สิ่งที่ทำให้เขามีใจสิ่งก็คือการทำทนายกษัตริย์ดาวิด ความกล้าหาญแบบนั้นเป็นของประธานแห่งพระวิญญาณแก่ผู้ *เกรงกลัวพระผู้เป็นเจ้า* ผู้ที่กล่าวคำสวดอ้อนวอน คำสวดอ้อนวอนของราชินีเอสเธอร์ได้ให้ความกล้าหาญแบบเดียวกันเพื่อจะเผชิญหน้ากับกษัตริย์อาหสุเอรัสสามีของเธอ โดยที่รู้ว่าเธอเสี่ยงชีวิตในการทำเช่นนั้น (ดู เอสเธอร์ 4:8-16)

ความกล้าหาญไม่ได้เป็นเพียงคุณธรรมพื้นฐานอย่างหนึ่ง แต่ ซี. เอส. ลิวอิส ให้ข้อสังเกตว่า “ความกล้าหาญคือ ...คุณธรรมทุกรูปแบบในยามที่ต้องพิสูจน์ตน...ปีลาตเปี่ยมด้วยความเมตตาจนกลายเป็นความเสียง”¹ กษัตริย์เฮโรดเสียดพระทัยที่ออกคำสั่งให้ตัดศีรษะยอห์นผู้ถวายบัพติศมาเพราะเห็นแก่หน้า “แขก” (มัทธิว 14:9) กษัตริย์ในอาหรับพร้อมที่จะปล่อยยอห์นไปจนกระทั่งได้รับแรงกดดันจากปโรหิตชั่วร้ายซึ่งทำให้เขาโอนเอน (ดู โมไซยาห์ 17:11-12) กษัตริย์ซาอูลไม่เชื่อฟังพระคำของพระเจ้าโดยทำแต่สงครามเพราะเขา “กลัวพวกทหารและฟังเสียงของพวกเขา” (1 ซามูเอล 15:24) เพื่อเอาใจอิสราเอลที่เป็นกบฏตรงเชิงเขาขึ้นมา อาโรนหล่อโคทองคำโดยลี้มไปว่าเขาหันหน้าไปทางใด (ดู อพยพ 32) เจ้าหน้าที่หลายคนในพันธสัญญาใหม่ “วางใจใน [พระเจ้า] แต่พวกเขาไม่ยอมรับพระองค์อย่างเปิดเผยเพราะกลัวพวกฟาริสี เขากลัวว่าจะถูกขับออกจากธรรมศาลา เพราะว่าพวกเขารักการชมของมนุษย์มากกว่าการชมของพระเจ้า” (ยอห์น

12:42-43) พระคัมภีร์เต็มไปด้วยตัวอย่างเช่นนั้น

ที่นี้ขอให้ฟังตัวอย่างบางเรื่อง ที่สร้างแรงบันดาลใจ

- อันดับแรก มอรมอน: “ดูเถิด, พ่อพูดด้วยความอาทอน, โดยมีอำนาจจากพระผู้เป็นเจ้า; และพ่อไม่กลัวสิ่งที่มนุษย์จะทำได้; เพราะความรักที่บริสุทธิ์ยอมขับความกลัวออกไปสิ้น.” (โมโรไน 8:16; เพิ่มตัวเอน)
- นีไฟ: “ดังนั้น, เรื่องอันเป็นที่พอใจแก่โลกข้าพเจ้าไม่เขียน, แต่เขียนเรื่องอันเป็นที่พอพระทัยต่อพระผู้เป็นเจ้าและต่อผู้ที่มิได้เป็นของโลก.” (1 นีไฟ 6:5)
- แม่ทัพโมโรไน: “ดูเถิด, ข้าพเจ้าคือโมโรไน, แม่ทัพของท่าน. ข้าพเจ้าไม่ได้แสวงหาอำนาจ, แต่จะตั้งมั่นลงมา. ข้าพเจ้าไม่ได้แสวงหาเกียรติยศของโลก, แต่เพื่ออัศมภาพของพระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า, และอิสรภาพและความผาสุกของประเทศข้าพเจ้า.” (แอลมา 60:36)

โมโรไนมีความกล้าหาญอย่างยิ่งในการจดจำว่าเขาหันหน้าไปทางใดจนมีผู้กล่าวถึงเขาว่า “หากคนทั้งปวงได้เป็นแล้ว, และได้เป็น, และจะเป็นอยู่ตลอดไป, เหมือนกับโมโรไน, ดูเถิด, พลังนั้นของนรกจะสิ้นสะเทือนตลอดกาล; แท้จริงแล้ว, มารจะไม่มีความอำนาจเหนือใจลูกหลานมนุษย์.” (แอลมา 48:17)

ศาสนาดายากรณ์ทุกยุคทุกสมัยตกอยู่ภายใต้การจู่โจมจากการขึ้นเเยะเยี้ย ทำให้หรือ ตามพระคัมภีร์ เป็นเพราะ “คนผิดรับความจริงได้ยาก, เพราะความจริงบาดพวกเขาถึงส่วนลึกที่สุด.” (1 นีไฟ 16:2) หรือ ดัง

ที่ประธานฮาโรลด์ บี. ลี ให้ข้อสังเกตว่า “นกที่ถูกยิงจะกระพือปีก”² ในความเป็นจริง ปฏิกริยาเยาะเย้ยคือความพยายามที่เกิดขึ้นเพราะความรู้สึกผิดเพื่อจะทำให้ตนรู้สึกดี เช่นเดียวกับคอริธอร์ ซึ่งสุดท้ายก็ยอมรับว่า “ข้าพเจ้ารู้เสมอว่ามีพระผู้เป็นเจ้า.” (ดู แอลมา 30:52) คอริธอร์เชื่อมั่นในการทดลองของเขามากจนเชื่อคำโกหกของตนเอง (ดู แอลมา 30:53)

คนเยาะเย้ยมักจะแย้งว่าศาสนาดายากรณ์ไม่ได้อยู่ในศตวรรษที่ 21 หรือเป็นคนมีทิวพวกเขาพยายามชักจูง แม้กระทั่งกดดันศาสนจักรให้ลดมาตรฐานของพระผู้เป็นเจ้าไปสู่ระดับพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของพวกเขา ในคำพูดของเอ็ดเดอร์นี่ เอ. แม็กเวลลล์ กล่าวว่า สิ่งนี้จะ “ทำให้เกิดความพอใจส่วนตัวแทนที่จะแสวงหาการปรับปรุงตน”³ และการกลับใจ การลดมาตรฐานของพระเจ้าไปสู่ระดับพฤติกรรมอื่นไม่เหมาะสมของสังคมคือ—การละทิ้งความเชื่อ สองศตวรรษหลังจากพระผู้ช่วยให้รอดเสด็จเยือนศาสนจักรหลายแห่งท่ามกลางชาวนีไฟ พวกเขาเริ่ม “ลดระดับ” หลักคำสอน นี่เป็นการขอยืมคำพูดจากเอ็ดเดอร์นี่ฮอลล์แลนด์⁴

ขณะที่ท่านฟังข้อความนี้จาก 4 นีไฟ มองหาสิ่งที่คล้ายกันในยุคสมัยของเรา “และเหตุการณ์นี้ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อสองร้อยสิบปีผ่านไปมีศาสนจักรหลายแห่งอยู่ในแผ่นดิน; แท้จริงแล้ว, มีหลายศาสนจักรซึ่งประกาศว่ารู้จักพระคริสต์, กระนั้นพวกเขาก็ยังได้ปฏิเสธพระกิตติคุณส่วนใหญ่ของพระองค์, ถึงขนาดที่พวกเขาอ้อมรับความชั่วร้ายนานับการ, และได้ปฏิบัติสิ่งที่ศักดิ์สิทธิ์แก่ผู้หนึ่งซึ่งศักดิ์สิทธิ์ดังกล่าวถูกห้ามไว้สำหรับเขาเพราะความไม่มีค่าควร.” (4 นีไฟ 1:27)

เดจาอุในยุคสุดท้าย! สมาชิกบางคนไม่รู้ว่าพวกเขากำลังตกลงไปในบ่วงเดียวกันเมื่อพวกเขาวิ่งเต้นเพื่อเป็นที่ยอมรับในท้องที่หรือสิ่งที่เกี่ยวข้องกับ “ประเพณีบรรพบุรุษของพวกเขา” (คพ. 93:39) ซึ่งไม่สอดคล้องกับวัฒนธรรมของพระกิตติคุณ ยิ่งมีคนคนอื่น ๆ ที่หลอกตนเองหรือปฏิเสธตนเอง วิงวอนหรือเรียกร้องให้อธิการลดมาตรฐานกับใบรับรองพระวิหาร การลงนามรับรองสำหรับเข้าเรียน หรือโบสถ์เป็นผู้สอนศาสนา การเป็นอภิการภายใต้ความกดดันเช่นนั้นไม่ใช่

เรื่องง่าย อยากรู้ก็ตาม เช่นเดียวกับพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดผู้ทรงชำระพระวิหารเพื่อปกป้องความศักดิ์สิทธิ์ของพระวิหาร (ดู ยอห์น 2: 15-16) อธิการในปัจจุบันได้รับเรียกให้ปกป้องมาตรฐานของพระวิหารอย่างองอาจ พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดตรัสว่า “เราจะแสดงตนให้ประจักษ์แก่ผู้คนของเราในความเมตตา ... หากผู้คนของเราจะรักษาบัญญัติของเรา, และไม่ทำให้นิเวศน์ศักดิ์สิทธิ์แห่งนั้นแปดเปื้อน.” (คพ. 110: 7-8)

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด พระผู้ทรงเป็นแบบอย่างอันประเสริฐ ทรงหันพระพักตร์ไปทางพระบิดาเสมอ พระองค์ทรงรักและทรงรับใช้เพื่อนมนุษย์แต่ตรัสว่า “เราไม่ยอมรับเกียรติจากมนุษย์” (ยอห์น 5:41) พระองค์ทรงประสงค์ให้ผู้ที่ยังสงสัยทำตามพระองค์ แต่พระองค์ไม่ทรงแสวงหาความนิยมชมชอบจากพวกเขา เมื่อพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่เปี่ยมจิตกุศล เช่นการรักษาผู้ป่วย ของประทานมักจะมาพร้อมกับคำขอร้อง “อย่าเล่าให้ใครฟัง” (มัทธิว 8:4; มาระโก 7:36; ลูกา 5:14; 8:56) ส่วนหนึ่งก็เพื่อหลีกเลี่ยงกิตติศัพท์ที่จะติดตามพระองค์ทั้ง ๆ ที่พระองค์ทรงพยายามหลีกเลี่ยง (มัทธิว 4:24) พระองค์ทรงปรารถนาพวกเขาปฏิบัติทำความดีเพื่อให้เห็น (ดู มัทธิว 6:5)

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด พระสัสดภาวะผู้ดีพร้อม

เพียงหนึ่งเดียวที่เคยมีชีวิตอยู่ไม่ทรงเกรงกลัวสิ่งใด ในพระชนม์ชีพของพระองค์ พระองค์ทรงเผชิญกับผู้กล่าวหาจำนวนมากแต่ไม่ทรงยอมต่อนิวที่เยาะเย้ย พระองค์ทรงเป็นเพียงผู้เดียวที่ไม่เคยล้มแม้แต่ครั้งเดียวว่าพระองค์จะทรงหันพระพักตร์ไปทางใด “เราทำตามชอบพระทัย [พระบิดา] เสมอ” (ยอห์น 8:29 เพิ่มตัวเอน) และ “เราไม่ได้มุ่งที่จะทำตามใจของเราเอง แต่ตามพระประสงค์ของผู้ทรงใช้เรามา” (ยอห์น 5:30)

ระหว่าง 3 นิไฟ บทที่ 11 กับ 3 นิไฟ บทที่ 28 พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดทรงเอ่ยพระนาม *พระบิดา* อย่างน้อย 150 ครั้ง ทำให้ชาวนิไฟเข้าใจอย่างชัดเจนว่าพระองค์ทรงอยู่ที่นั่นเพื่อเป็นตัวแทนพระบิดาของพระองค์ และจากยอห์น บทที่ 14 ถึง 17 พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดทรงอ้างถึงพระบิดาอย่างน้อย 50 ครั้ง พระองค์ทรงเป็นสถานะพิเศษที่ดีพร้อมของพระบิดาในทุกทางที่ทรงทำได้ พระองค์ทรงเป็นตัวแทนพระบิดาของพระองค์อย่างสมบูรณ์แบบจนกระทั่งการรู้จักพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดคือการได้รู้จักพระบิดาเช่นกัน การเห็นพระบุตรคือการเห็นพระบิดา (ดู ยอห์น 14:9) การได้ยินพระบุตรคือการได้ยินพระบิดา (ดู ยอห์น 5:36) พระองค์ไม่อาจแยกจากพระบิดาในทุกกรณี พระบิดากับพระองค์ทรงเป็นหนึ่งเดียว (ดู ยอห์น 17: 21-22) พระองค์ทรงทราบแน่นอนว่าพระองค์

ทรงหันพระพักตร์ไปทางใด

ขอให้แบบอย่างที่เราสร้างแรงบันดาลใจของพระองค์เสริมสร้างความเข้มแข็งให้เราไม่ตกหลุมพรางของคำเยินยอหรือความมโหฬารจากผู้อื่นหรือจากตัวเราเอง ขอให้แบบอย่างดังกล่าวทำให้เรากล้าหาญ ไม่เกรงกลัวหรือยอมศิโรราบให้แก่ผู้ที่คุกคามเรา ขอให้สิ่งนี้สร้างแรงบันดาลใจให้เราออกไปทำความดีมากที่สุดโดยไม่ออกนามและไม่ “แสวงหาเกียรติจากมนุษย์” (คพ. 121:35) ขอให้แบบอย่างอันหาที่เปรียบมิได้ของพระองค์ช่วยให้เราระลึกไว้เสมอว่าอะไรคือ “พระบัญญัติข้อสำคัญอันดับแรก” (มัทธิว 22:38) เมื่อผู้อื่นเรียกร้องให้เราขัดขืนพระบัญญัติของพระเจ้าเป็นเจ้า ขอให้เราระลึกอยู่เสมอว่าเราคือศาสนศิษย์ของใคร และเราหันหน้าไปทางใด นี่คือการคำสวดอ้อนวอนของข้าพเจ้าในพระนามของพระเยซูคริสต์ เอเมน ■

อ้างอิง

1. C. S. Lewis, *The Screwtape Letters*, rev. ed. (1982), 137–38.
2. Harold B. Lee, in *Mine Errand from the Lord: Selections from the Sermons and Writings of Boyd K. Packer* (2008), 356.
3. Neal A. Maxwell, “Repentance,” *Ensign*, Nov. 1991, 32.
4. เจฟฟรีย์ อาร์. ฮอลแลนด์, “การเรียกให้เป็นเหมือนพระคริสต์,” *เลียวไฮนา* มิ.ย. 2014, 35.